

lighed til at forelægge Resultatet af disse Besvarelser, fordi Udvalget jo til sin Tid, naar Besvarelserne fremkommer, vil være opløst og dets Virksomhed for saa vidt færdig. Derfor kunde der maaske være Anledning til at knytte nogle ganske faa Bemærkninger til dette Punkt allerede paa det nuværende Stadium, fordi der dog er visse af de Spørgsmaal, der her er stillede, om hvilke man allerede nu ved denne Lejlighed kan oplyse noget og udtale noget, som kan have Interesse for Offentligheden. Jeg skal imidlertid gøre det ganske kort.

Naar der her først er forlangt Oplysninger fra Ministeren om „Navne paa alle, der er dømte eller har vedtaget Straf for Klausulbrud“ og endvidere om „Bødernes Beløb og Anvendelse“, er det Oplysninger, som den højtærede Minister formentlig vil fremskaffe og formodentlig vil forelægge, og som man saa kan beskæftige sig med. Men naar det i det tredie Spørgsmaal hedder, „paa hvilken Maade Erhvervenes Organisationer har administreret den dem tildelte Myndighed til at afgive Garantierklæring“, tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at der vistnok maa være kommet et forkert Udtryk ind deri, som man ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa i det andet Tings Udvalg, som har fremsat dette Spørgsmaal. Erhvervenes Organisationer har nemlig ikke nogen Myndighed til at afgive Garantierklæring, men de har en Myndighed til at modtage Garantierklæring, og dette i Henhold til de Handelsoverenskomster, som er sluttede med de fremmede Regeringer, og hvorefter de danske Organisationer efter Regeringens Ønske har været dem, der har paataget sig at repræsentere de danske Forpligtelser og derigennem modtage de Garantierklæringer, som de fremmede Magter gjorde til Betingelse for at tillade, at Varer under Blokaden tilføres Danmark. Det er jo muligt, at der her foreligger en simpel Fejltagelse; men hvis det, som jeg formoder, er Meningen at spørge om, hvorledes Erhvervenes Organisationer har administreret den dem tildelte Myndighed til at modtage Garantierklæringer, ligger det naturligvis nær at sige: Ja, denne Administration har selvfølgelig maattet ske i Henhold til de Forpligtelser, som Erhvervenes Organisationer har paataget sig overfor de fremmede Regeringer; og det kan ikke skade, at Ministeren fra sin Side udtaler sig om, hvorvidt man fra den danske Regerings Side finder, at denne Administration har været korrekt og sva-

rende til Opgaven. Da Spørgsmaalet næsten kunde siges at indeholde ligesom en Tvivl, om der nu var administreret paa rette Maade, eller i alt Fald en vis Usikkerhed herom, fortjener det dog maaske at fremhæves, at Erhvervsorganisationerne er i det heldige Tilfælde, at der foreligger gentagne Udtalelser, navnlig i det engelske Parlament og fra den engelske Regering, hvori de udtaler deres Anerkendelse af den Maade, paa hvilken Erhvervenes Organisationer har opfyldt deres Forpligtelser i Henhold til Handelsoverenskomsterne, altsaa ved paa rette Maade at tage disse Garantierklæringer og paa bedste Maade at vaage over, at Garantien er overholdt.

I det fjerde Spørgsmaal, Spørgsmaalet om, „i hvilket Omfang man har benyttet Garantierklærings Udstedelse til tvungen Fordeling af indførte Varer samt til Prisregulering“, synes der mig at ligge et ganske naturligt Ønske om at faa Rede paa, hvorledes det forholder sig hermed, da der, ikke meget ofte, men dog undertiden, er fremkommet en Kritik over, at Organisationerne har foretaget det, der her kaldes en Tvangsfordeling af de indførte Varer samt en Prisregulering; og det hører netop til de Spørgsmaal, om hvilke det er let allerede paa Sagens nuværende Standpunkt at fremsætte nogle Betragtninger. Den Gang da Handelsoverenskomsterne blev sluttet og ganske specielt, da den engelske Handelsoverenskomst blev sluttet i November 1915, maatte det for de danske Forhandlere være en af de allervigtigste Opgaver — og det betragtedes ogsaa af dem saaledes — at søge at forhindre, at vi fik Tilførslerne af bestemte Varer begrænset til bestemte Kvanta. Thi i samme Øjeblik, som der til Landet kun maa indføres et begrænset Kvantum, rejser sig det Spørgsmaal: Hvem skal nu have disse Varer, og hvorledes skal man undgaa de to Forhold, der kan være Følgen af en saadan Begrænsning, nemlig at der dannes en Art Monopol, og at denne Omstændighed fører til en for stor Prisforhøjelse? Det maatte da ganske naturligt for Organisationerne blive en Opgave, efter at man var blevet tvunget ind i Rationeringssystemet, at sørge for, at disse Varer blev fordelt paa bedste Maade, og da navnlig saaledes, at de den Gang opdukkende Krigsfirmaer og Outsidere, som søgte at kaste sig ind i denne Varehandel, om muligt blev holdt ude, saa at Varerne fordeltes til dem, som for Krigens Udbrud havde indført Varer, og saa at man derfor ad denne Vej kunde regne